

и хвалимо га“. Ако се том приликом сажаљење развије – неће се моћи лако управљати њиме у сопственом болу.

Улога знања, због чијег недостатка миметичар ”никада неће моћи да буде на нивоу ученог човека”, пресудна је при оцењивању његовог значаја: „О стварима које подражава наш миметичар не зна ништа што би било вредно помена; подражавање је игра, а не озбиљан посао; у потпуном смислу те речи, подражаваоци су они који се баве трагичким песништвом, било да то чине у јамбима или у еповима“ – што још једном показује да је Платонова критика усмерена на миметичаре, прецизније, на трагичке песнике свога доба.

У том смислу треба разумети и тезу да је поезија везана за „детењску љубав“. Такви песници ће "морати да опросте и схвате" због чега нису добродошли: „Драги наши пријатељи, ми смо и сами песници једне што је могуће лепше и најбоље трагедије. Наше целокупно државно уређење састоји се у имитирању најлепшег и најбољег живота, а такав је живот, како то бар ми кажемо, стварно најистинскија трагедија. И ви сте песници, а и ми смо такође песници... супарници и противници у такмичењу за најлепшу драму, а такву може, по нашем мишљењу, створити само најбољи закон. Стога немојте очекивати да ћемо вам сасвим олако дозволити да код нас на тргу подигнете позорницу, да уведете слаткоречиве глумце који нас надмашују гласом и да ћемо дати пристанак да јавно говорите нашој деци, женама, читавој гомили, јер ви о истим уредбама не говорите исто што и ми, већ у највише случајева управо супротно од нас“, износи Платон у "Законима". Подражавање стоји на трећем месту у односу на идеју, - „сваког онога ко уради нешто што према правој природи те ствари стоји на трећем месту назваћемо, дакле, подражаваоцем“.

Платон се окреће против уметности подражавања, која напушта овај принцип и фокусира се на поглед посматрача. Оваква осуда има извор у темељу његове филозофије, која се окреће против истицања појединачних принципа насупрот уређењу полиса. „У свом дијалогу ”Софист”, он супротставља, а да их не именује, грчку и египатску уметност и том приликом разликује две форме умећа подражавања: с једне стране умеће пресликавања или „уметност копирања“, а са друге стране умеће стварања привида или „уметност симулакрума“. Египатска уметност верна је традиционалним канонима, док се грчка уметност све више окретала управо релативистичком привиду. У „Законима“